

CATALUNYA SOCIAL

Any XI. Núm. 494

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

3 gener de 1931

**PUBLICACIO
SETMANAL**

**REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11-BARCELONA**

**APARTAT 1036
TELÉF. 17605**

De cara a 1931

Optimisme!

Si esguardem l'obra de l'any que acaba de morir, en el camp catòlico-social, no podrem ésser massa optimistes, certament. Hem fet el menys que podiem fer; i encara aquesta tasca ha estat, seguint la tradició dels darrers anys, completament isolada, sense pla, sense mètode de conjunt, sense organització ni tan sols pensament comú.

Mentrestant, els problemes socials del món s'han agreujat considerablement i nosaltres hi hem perdut la nostra influència. I aquí dins, a casa nostra, la tasca social catòlica ha deixat absolutament d'intervenir en la vida social de les classes treballadores i ha restat confosa amb una acció merament benèfica, ben distinta de tot allò que hauria d'ésser.

Quina pena fa que mentre tots els sectors actuen, treballen, nosaltres no ens puguem ni tan sols posar d'acord entre nosaltres, eternament dividits i separats per la discussió de quatre principis doctrinals! Els barbres, entretant, truquen ja a les portes de Constantinoble, i la nostra civilització cristiana cada cop és més allunyada de les masses treballadores, arrossegades pel socialisme, pel sindicalisme, per l'anarquisme, pel comunisme... i prou!

Però no girem els ulls endarrera. Si el passat fins ara no ens ha alligonat, què en treurem de contemplar-lo? Esguardem l'esdevenidor; mirem endavant, fit a fit, el panorama d'altres països més sortosos que el nostre i més pràcticament catòlics, i pensem com arreu — internacionalment inclús — és una bella realitat el sindicalisme catòlic, com el pensament catòlico-social és cada dia més valoritzat en la Societat de les Nacions; com cada cop la Santa Seu dona més importància a les qüestions socials, com ho demostra el discurs suau pronunciat pel Sant Pare feliçment regnant en la vigília de Nadal i en el qual el Papa s'ha referit novament als problemes de la distribució de la ri-

quesa com a base — una de les bases — de la qüestió social; i així potser trobarem una mica de l'optimisme que ens manca per a seguir el nostre camí entre tants esculls com es presenten... i no pas provinents dels camps aliens al nostre.

Tenim una doctrina de veritat; tenim una organització que no pot morir; tenim tot el necessari per a ésser optimistes respecte a la nostra sort. Ens manca només, i encara aquí, a casa nostra, una orientació comú per a l'acció, una organització i una plastització de l'"ajuda't i t'ajudaré"; i qui ens diu que, amb bona voluntat i insistint continuadament, això no hem de trobar-ho?

Si, si, hem de trobar-ho, com ho han trobat tots els països on les divisions entre germans no són profundes com aquí; on les lluites internes no esterilitzen l'acció. Ho trobarem, certament, ho trobarem. L'optimisme cristià que tots hem de portar a dins ens ho diu a bastament. I així arribarem a la consagració d'aquell ordre de justícia, ordre intern, moral, que és en definitiva l'ordre fonamental i veritable.

Mentrestant, CATALUNYA SOCIAL arriba ja al començament de l'any onzè de la seva existència. Hi arriba sense defalliments, sense claudicacions, sense haver de reformar un punt del seu programa ample, generós, modern. Ha passat per moments difícils com hi han passat totes les coses i les institucions de Catalunya durant l'època dictatorial. Però tot això ha estat superat perquè sempre hem orientat la nostra acció a Déu, suprem orientador i senyalador dels camins de les obres humanes, especialment de les a Ell consagrades. Amb el nostre ideari, amb la nostra manera de fer, amb el nostre esperit ample i generós, desitgem passar encara molts anys més pel bé de Déu i de la pàtria. I sempre amb el nostre optimisme, per damunt de tot, per damunt de la misèria present...

Bon any a tots, amics lectors!

Sobé, la cegueta

PER JORDI ARNAU

Sobé, la filla joveneta d'Areth, el pastor dels ramats de Zacaries d'Hebron, era allò que s'en diu una flor bosquetana, tota plena d'innocència. És clar, la pobreta, com que encara no havia goitat mai el món! Quinze anys que caminava d'esma pels corriols dels pinars d'Hebron sense haver vist mai la claror del sol: sos ulls eren entelats de naixença; sortia, però, a pasturar les ovelles pels herbeis al costat del seu pare o del seu germà i li plavia palpar la llana de les manses bestioles i la testa peluda del gos d'atura, i ensumar les florides farigoles i escoltar la xerradissa dels ocells. Com que no tenia gairebé altres plaers que aquests!

No feia pas fred en aquella terra beneïda, encara que fos ple hivern, i més aviat els pastors s'havien de guardar dels raigs del sol si no és que bufava la tramontana devallada del Líban, on gairebé sempre dormia encanada. Era per això que Sobé i el seu pare Areth estaven asseguts damunt un marge, a l'ombra esclarissada del pi gran, a mig matí, i, mentre el ramat pasturava a pler l'herba tendra dels voltants, dialogaven així:

— No sé què pensi, filleta, del que m'han dit.

— Què us han dit, pare? Alguna mala cosa d'Herodes, potser?

— Cap cosa trista, noia. Si fos veritat ballàriem d'alegria i això que encara no fa tres anys que vàrem enterrar ta mare.

— Digueu, pare; que no sé per què, fa quatre dies que estic més contenta que mai. Com si Nostre Senyor em des una alegria que mai havia tingut, ni quan era amb nosaltres la mare.

— Calla, bojeta, calla, que ja t'ho diré. Era aquest matí quan tu encara dormies, que ha passat per davant la cabana Sirach de Betlem. Estava boig, no pot ésser d'altra manera. Figura't que m'ha contat que havia vist i besat el Messies acabat de néixer, i que a ell i a altres uns àngels els havien anunciat el naixement i m'ha parlat d'unes cantúries que se sentien al cel... No res, tot plegat un somni. I perque jo m'he rigut d'ell s'ha enfadat i tot, i ha marxat dient que anava a portar la notícia per tota aquesta encontrada fins al desert, i qui no s'ho volgués creure que ho anés a veure, que massa que s'ho pensava que la gent no creurién la paraula d'un pobre pastor; però que ell compliria la prometença que havia fet. Que altres companys seus anirien fins el Jordà i fins la mar i fins més enllà de Jerusalem.

— I si fos veritat, pare, tot això? Ja us he dit l'alegria que tinc d'uns quants dies ençà que em fa pressentir alguna cosa bona, i ara us diré que avui he somniat com una mena de jardí florit on els arbres regalimaven mel i l'aigua era olorosa com el vi de Coríntia que un dia em varen fer tastar i l'herbei era tendre i bla com la llana de les nostres ovelles i els ocells cantaven com els flaviols dels pastors.

— Qui en fa cas dels somnis, filleta!

— Oi, pare, que fóra ros com l'or i blanc com la llet aquest infant?

— Qui ho sap!

— Què vol dir ros? Què vol dir blanc?

— Són els colors més bonics: ros vol dir el color del sol i blanc el color de la neu.

— Què vol dir color?

— Pobreta filla meva! Tu no pots saber què és color ni jo sabria com explicar-t'ho.

* * *

Zacaries pujava de la seva casa pairal asseguda prop de la torrentera d'allà baix de tot. Li pesaven els setanta anys que duia damunt les seves espatlles. Areth s'avançà a rebre'l, li donà el bon dia i l'aconduí fins el marge on s'asseia Sobé.

— Ara sabrem que hi diu nostramo a tot això... Un pastor de Betlem ha passat amb la notícia del naixement del Messies. Oi que tot això són deliris?

— Precisament això m'ha fet pujar, Areth. Jo porto el meu compte. Tres i sis fan nou. És aquest el temps si no m'enganyo.

— No us entenc, nostramo.

— Oi que el meu Joan ja té més de mig any?

— De la primera vegada que vós pronunciàreu aquest nom ja han mudat sis llunes i som a la meitat de la que fa set. Mai no se m'esborrarà de la memòria aquell dia en que tots d'àvem per segur el nom de Zacaries pel vostre fill i vós em sorprenguéreu pronunciant el nom de Joan. Déu us obri la boca que feia dies era closa. Prou es va veure que aquest nom era de Déu.

— El meu cap ja no sap contar, Areth. És així com dius. Ara, doncs, és el temps. Diuen que a Betlem, oi? A Betlem té d'ésser. Però jo no acabo de lligar caps, jo feia la família Nazaret: res no he sabut de la seva vinguda...

— Així, volem dir què és cert?

— Jo crec en tota paraula de Déu. ¿No has vist néixer el meu Joan contra tota esperança?

— Si em diguéssiu que Joan ha d'ésser el Messies, prou m'ho creuria. Jo ho he pensat secretament, nostramo; sí, jo ho he pensat; vós, però, no en voleu saber res d'això.

— Déu me guardi d'aquesta ambició, Areth. Té de néixer a Betlem, no ho dubtis. Si jo fós jove en la meitat del temps saltaria les cinc hores que hi ha d'aquí a Betlem; ja veus, però, que no puc córrer i caminar amb prou feines. Precisament jo venia a proposar-te que anessis tu a Betlem, que vegis que hi pot haver d'això i que em portis la resposta. Deixa el ramat al teu fill i torna aviat: si és com penso res m'aturarà encara que hi hagi d'anar arrossegant-me.

Mentre durava aquest diàleg, Sobé tenia els ulls entelats, tot oberts i fits a l'horitzó amb el cap decantat, se'ns perdre una paraula. I tan aviat com se li presentà ocasió feu:

— Pare, jo vindré amb vós; volgueu-m'hi.

— On vols que et porti, filleta?

— A Betlem, pare, amb vós; volgueu-m'hi, us o demano per la memòria de la mare.

* * *

Abans de migdia sortiren en direcció a Betlem, Areth i la seva filla Sobé; asseguda aquesta damunt el bast d'una sòmereta. Areth no pogué fer el sord; el cor se li trencava davant les súpriques de la desgra-

ciada nena. Que aquesta fós desgraciada, ningú no ho diria, perquè tot el camí el va passar cantant i parlant.

— Pare, ja sé que jo no el podré veure; vós, però, m'hi acostareu i jo li palparé el caparró i li abraçaré els peüets i besaré la mà al seu pare i a la seva mare. Pare, si jo hi vejés, els podria fer de minyoneta i no els deixaria mai. Pare, no sé pas si podré aguantar el cor dintre del pit; perquè ja us ho dic que sí, que serà certa la notícia. Sirach ens ha parlat amb el cor i ens ha dit la veritat, i Zacaries, nostramo, també s'ho creu. Responeu-me, pare, vós no m'hi dieu res a totes aquestes coses.

— Penso que posats davant d'ell, li podríem demanar que et dongui la llum dels ulls; perquè ha de poder molt.

— Sí, pare, sí; veure'l un moment i morir després.

La marxa fou tot lo ràpida possible. No gaire més tard de l'hora novena ja éren prop de Betlem. Els senyals no fallaven. El Messies havia nascut a una barraca un poc apartada del camí, a mà dreta, a

duescentes passes del portal de la vila. Així ho havia dit Sirach. La barraca era allí. El sol encara daurava la cúpula de terra. La somera de Sobé s'hi va encaminar se'ns que li guessin. Ni Areth ni Sobé deien una sola paraula. Prop del portal Areth feu descalcar Sobé, i portant-la per la mà l'aconduí al portalet. Dintre, asseguda en una pedra, una mare alletava un infantó de pocs dies. I abans de cap salutació, els ulls de Sobé s'aclariren i veié la mare i l'infant.

— Ja hi veig, ja hi veig — exclamà Sobé —, ja em puc morir; he vist el Messies.

— Senyora — digué Areth dirigint-se a la mare —, el poder del vostre fill fa coses grans. Tanmateix és ell el rei del nostre poble.

I feu la Verge:

— Magnifiquem al Senyor i exultem-nos per causa del Salvador que ha vingut a visitar Israel.

I els que havien arribat adoraren l'infant, i no hi hagué poder per treure d'allí a Sobé, que volgué ésser d'allí endavant la minyoneta de l'infant que es diria Jesús, i de la seva mare Maria i del que li feia de pare Josep, fins que Déu volgués.

La vida cara

D'un poble tip no n'espereu baralles ni revolucions, però d'un poble que les balla primes... "Allà on no hi ha pa tot són raons", diu la nostra gent.

Aquest comença d'ésser el cas d'Espanya.

El Govern es preocupa poc del constant encariment de la vida, i les autoritats locals tampoc no se'n preocupen gaire.

Quan es produeix una alça sobtada en un queviure dels principals, es criden i reuneixen juntes i prohoms per tal d'estudiar el cas i conjurar el conflicte. Es dicten algunes disposicions, es reparteix alguna nota (això de les notes, inventat per En Primo, és molt corrent), i tot va seguint igual o pitjor que abans. Els preus van pujant, la puja es fa encomanadissa, i els pobres sospiren una mica més fort i mengen una mica menys. És l'únic resultat i la més pràctica solució.

Els intermediaris, però, una vegada passat el primer ensurt, donen un altra volta a la roda de la fortuna, que tenen ben a la mà, i s'asseguren bé del seu bon funcionament. I qui protesta ja ha perdut.

Però les coses van posant-se impossibles. Les patates, que són (millor diríem que eren) la providència alimentícia del pobre, les quals no fan pas molt anaven a 10 cèntims el quilo, avui dia es paguen a 40 i fins a 50 cèntims. Quines circumstàncies o condicions s'han modificat que expliquin i comportin una alça tan enorme? La mà d'obra? Els arrendaments? Els transports? Els llocs de venda? L'escassetat de cultius? Els impostos?

Hi ha algú que pugui justificar un encariment tan extraordinari?

I qui diu les patates diu altres articles. Per exemple: fa pocs dies veiérem en un aparador dels que barren el pas de les voravies, una mostra de raïm ordinari marcat a tres pessetes quilo. Com és això possible? Es dirà que no és article de primera necessitat. Ja ho sabem. Fora del pa...

Aquest escandalós encariment de la vida ja sols

té passaport lliure a Espanya. Els números exponents dels preus mitjans arreu del món demostren que en moltes nacions la vida ha retornat al cost d'abans de la guerra, i àdhuc així, nacions tan poderoses com Alemanya, Itàlia i França estan apel·lant a mesures draconianes per tal d'embaratir-la més.

I a Espanya, què fem en aquest sentit?

Res, absolutament res.

És a dir: sí que es fa. S'irrita i desnodreix el poble i s'aplanen els camins a la revolució social.

No hi ha tasca més eficaç que aquests deixaments de l'autoritat en aquesta vital matèria, per a provocar aquesta revolució.

El camí reial que hi porta més dreturerament, és el camí reial de la fam. — S.

Als nostres lectors

Amb motiu de la vaga d'impressors de Barcelona — vaga que s'estengué a tots els rams de les publicacions menys als de la premsa diària — va sortir irregularment CATALUNYA SOCIAL durant novembre i desembre, i ha deixat de publicar-se el bell número de fi d'any que sempre coincidí amb les festes de Nadal.

Però el número extraordinari es troba ja en preparació i es d'esperar que podrà ésser repartit als nostres lectors durant el mes de gener present. Així els nostres amics i subscriptors trobaran la compensació deguda a la manca anterior, ben involuntària i dolorosa per part nostra.

Herodes, pedagog

PER R. RUCABADO

Temps de Nadal, Herodes sotja la innocència, el coltell a les mans. Avui Herodes seu a Moscó, i als infants de totes les Rússies deixa sense Nadal, a tots intenta deixar-los sense llar i família, i a milions sense educació honrada, quedant-se-li per milers morts de fred i de gana. I es sent una veu a Ramà, planys i grans plors, com diu l'Evangeliista Sant Mateu: Raquel que plora sos fills, que ja no hi són (1). L'any passat per aqueste temps en parlàvem dels infants sense Nadal, i dels cents de milers de nois abandonats per responsabilitat culpable dels governants de la Rússia socialista (2). Però els herodians passen les fronteres i s'escampen per Europa. Tradueixen a diversos idiomes els edictes de l'Idumeu, i molt pitjors que el rei de Judea que llevà la vida als noiets dels volts de Betlem, es disposen a llevar la innocència i l'ànima a milions de nois de tots els continents. Els herodians d'ara són mestres, són els mestres primaris afiliats a la *Internacional de Treball dors de l'Ensenyança*. Actuen per tota Europa i per Amèrica. D'una manera especial *treballen* les terres de parla espanyola. D'una propaganda menada amb coratge a les repúbliques transatlàntiques se n'escapen espurnes per la Península. Un centre actua a Marid, i per Providència ha vingut a les meves mans una mostra del material que escampen. I la comparança amb Herodes és més aviat falaguera, perquè el dèspota sangnant emportat per la passió de gelosia de domini, menys culpable resulta que els qui a gratcient al segle xx, monten un sistema d'enverinar i arrabassar la fe i la esperança, a milions d'infants, si és possible als infants de la humanitat sencera, robant-los la gràcia i els fruits del cristianisme, a lucre i benefici de Satanàs.

Hem parlat de la pedagogia del Sindicat Unic (3), i és com si no haguéssim dit res. Treiem En Pestafia, tanquem el *Pedagogium*; cremem tots els llibres d'Anselm Lorenzo i esborrem el record de l'escola d'En Ferrer Guàrdia; abolim per a sempre la *Confederación Nacional del Trabajo*, i extirpem radicalment tota llavor anarquista. No haurem fet res. Darrerament d'aquest horitzó espès, d'avui, un altre horitzó calliginós amenaça. La pedagogia comunista, l'escola autèntica dels comunistes, portada pels mestres afiliats a la I. T. E. ¿Quants són? A Espanya no ho sé: a Amèrica moltíssims. A casa nostra sabem que els nuclis comunistes comencen de disputar als anarcosindicalistes, l'hegemonia de la massa obrera. I l'avort de revolució dels dies 12 a 14 de desembre, ha estat veritablement resolt per la Providència en forma elegant, perquè el fracàs del moviment deixi visibles i patents les intencions dels revolucionaris. Ja abans, per la vaga de novembre, els crims de "visca Moscó" foren donats pels carrers de Barcelona, i *La Batalla*, òrgan barceloní de la U. R. S. S. (4), es vantava de què les masses havien desobeït l'ordre de tornar al treball dictada i reiterada pel Sindicat Unic, la qual desobediència fou producte de l'agitació comunista, interessada en perllongar la vaga i la protesta. L'esclat dels fets de Jaca i de

Gijón, ha descobert la negror d'uns propòsits en els quals una influència russa es versemblant i lògica. Els desordres d'aquesta última ciutat, l'atemptat vandàlic iconoclasta contra l'església del Sagrat Cor per uns desanimats als quals faltava temps per a resoldre en saqueix i en incendi sacrílegs la pruija de justícia social i política, són fets que concorden amb els *mots d'ordre* de Moscó, amb la guerra anti-religiosa menada pels Soviets en deliri. Així com fa pensar, també, que el capità Fermí Galán, capítost dels sublevats a Jaca (afusellat a Osca a les quarantavuit hores), sigui un escriptor ultraesquerrà, revolucionari en matèria social, autor d'una utopia comunista i anti-religiosa que es ven aquests dies pels quioscos, sota el títol de *Nueva creación*, llibre que acaba amb uns imperatius de llibertat (5) ben distintos de la lletra del ban cèlebre, que passarà a la història, amenaçant amb *afusellar sense formació de causa* als qui de paraula o per escrit s'oposin a la República neixent. Faig aquest repàs per a mostrar el *pandemonium* pràctic que s'anava a desfermar sobre la nostra terra, a benefici indubtable del element revolucionari més organitzat i més poderós d'Europa: el sovietisme. I una de les característiques de la revolució soviètica és l'actuació escolar, de manera que a més dels perills de la pedagogia anarcosindicalista, ens vénen al damunt els de la pedagogia comunista — enemics entre ells els militants d'una i d'altra, però units en un mateix odi contra l'esperit cristià —, constituint aquest conjunt una perspectiva gens amable.

El fet es què, tinguin relació o no en tinguin amb l'últim moviment revolucionari d'Espanya, existeix a la capital del regne un nucli expendidor de la pedagogia soviètica, germà dels qui expendeixen aquest mateix verí pels països sudamericans, per l'Argentina, Perú i Mèxic, especialment. La documentació que hem vist és esgarriosa en si mateixa, i més per tenir l'enemic a curta distància, vestit ja en llengua espanyola (força mal vestit, altrament, car aquests mestres comunistes fan també revolució amb la gramàtica castellana i amb el diccionari de l'Acadèmia), i disposat a prendre posicions a Espanya tal com les ha preses ja a l'Amèrica llatina.

Tenim, doncs, a les mans, el volum intitulat: *Pedagogia proletaria. Informes, tesis y debates de las*

(1) II, 18.

(2) *Infants sense Nadal*, CATALUNYA SOCIAL, núm. 446, 4 gener 1930; *Els infants abandonats en Rússia soviètica*, id., núm. 447, 11 gener 1930.

(3) V. CATALUNYA SOCIAL, núm. últim, 20 desembre 1930.

(4) Número del 3 desembre 1930.

(5) "Condúcete de modo que tu acción habitual no hiera en nada la libertad de los demás. Identificate con la libertad de los demás aún en contra de tu propia libertad" (Biblioteca de actualidades políticas, *Fermín Galán. Nueva creación*, Editorial Cervantes, Barcelona, 1930, p. 203). Quin contrast aquest *Postulado de ética natural* amb el brevíssim text literal de la disposició firmada per aquest mateix Fermín Galán, en nom del Comité Revolucionario Nacional: "Artículo único. — Todo aquel que se oponga de palabra o por escrito, que conspire o haga armas contra la República naciente, será fusilado sin formación de causa."

jornadas pedagógicas de Leipzig organizadas por la Internacional de los Trabajadores de la Enseñanza. Pascuas de 1928. El volum, que conté 236 pàgines és editat a París en 1930, i l'han fet en cinc edicions, lo qual prova que darrera d'aquests comunistes enemics del capital, hom frueix de considerables recursos econòmics. Aquesta *Internacional de Treballadors de l'Ensenyança*, o sigui la I. T. E., té varies seccions nacionals. La d'Espanya, és la Unión General de Maestros, afiliada a la Casa del Pueblo de Madrid, i publica també en quatre edicions il·lustrades (alemanya, anglesa, espanyola i francesa), un *Butlletí mensual* que també hem pogut veure. La seu d'aquesta I. T. E., és a París, on es va fundar en 1920-1922. Als seus Estatuts hi figura, ultra la declaració de principis materialista i marxista, l'objectiu de lluita "*contra la dominación del clericalismo en la escuela*", i no amaguen enlloc, ans el contrari, la seva absoluta concomitancia amb l'obra pedagògica dels soviets, no hi regateixen elogis ni apologies, i es mostren amb conformitat completa de principis i procediments.

El subjecte d'aquesta pedagogia revolucionària és l'*infant proletari*. I el mètode consisteix a aplicar a aquest infant la mateixa dialèctica de la lluita de classes. No es tracta d'educar els infants en general, sinó l'infant obrer; de manera que aquesta ensenyança no és general i tendint a abarcar la totalitat dels infants de la nació, sinó als fills dels proletaris, donant-los educació de classe per a llançar-los en guerra contra les altres classes. Per això aquests pedagocs consideren endarrerida i burgesa l'escola làica. Mireu com parla Vernochet, el Secretari general de la I. T. E. Copiaré literalment: "Para nosotros no hay "Derechos del Niño", ni existe "el Niño" en abstracto. Para nosotros solo existe el niño del proletariado y de las clases oprimidas, niño que no tendrá más derechos que aquellos que le conquiste la fuerza. Nada de pedagogía fuera de la realidad, es decir, al margen de las clases sociales". Per a marcar bé i aprofundir aquesta divisió de classes no es repara en les més excitadores definicions. Meta Kraus-Fessel, de Berlín, en el seu estudi sobre la *situación del niño proletario*, ens assabenta que: "El Estado capitalista tiene dos clases de niños (?) y les atribuye distinto valor, según la clase a que pertenecen", i que l'Estat impossibilita als pares sostenir els fills, perquè els reté la part corresponent del producte del treball (?) "se les retiene (a los padres), la parte que conviene del producto de su trabajo (?) y, por consiguiente, los medios necesarios para cumplir el deber de sostener a sus hijos".

A nosaltres ens interessa, principalment, l'ofensiva d'aquests veritables *paidodemagogs* contra la religió i el cristianisme, i, desgraciadament, la matèria abunda, perquè és una de les seves dèries centrals. Pistrak, de l'Unió Soviètica, diserta sobre el fi de l'Educació. ¿Quina és la missió dels mestres? es demana. "*Una de las cuestiones más importantes es la lucha contra la religión en la escuela*. Aquí, la tarea principal es libertar al futuro ciudadano de la opresión de la ideología hostil a los trabajadores (?) que encierra la religión". I, resumeix: *el dany de la religió* és què tracta d'evitar, precisament, la lluita de classes. Chulguin, també de l'Unió Soviètica, explica i defensa l'actuació escolar de la Rússia de Lenin. "En la escuela se ha suprimido toda la disciplina *superflua*. No se enseña ni griego

ni latín, ni tampoco religión... Por eso la escuela está impregnada de marxismo y de darwinismo". Glossant una frase de Marx contra els filòsofs, ve a dir que *no es tracta d'explicar el món, sinó de transformar-lo*. I això, sense grec ni llatí, i per conseqüència sense humanitats, ni història, sense religió i sense filosofia de cap mena, i per tant sense filologia ni psicologia ni lògica ni cosmologia ni ètica... formaran els homes capaços d'*organitzar i governar*. ¡Audacíssim projecte! "La Unión Soviética tiene necesidad de hombres que sepan *organizar la producción y dirigir el país*". Si aquesta ciència volen obtenir-la per la supressió de les disciplines fonamentals del coneixement humà, no sé si val la pena de combatre tant l'analfabetisme. L'analfabet és l'individu en el qual la ignorància del grec i del llatí, de la història i de la filosofia, és garantida!

Un alemany, Ernst Hierl, fa a seguit una extensa apologia de "*la pedagogía marxista y leninista*", en un treball dedicat a "los 800.000 camaradas de nuestra organización", sota el títol *Escuela y religión*, oposant el materialisme històric (resurgeix la història i la filosofia) a "*la ideología religiosa y feudal de la burguesía*". Per començar, afirma que: "Entre el fetiche del salvaje y la grandiosa catedral de Strasburgo... *no hay, en el fondo, diferencia alguna*". Aquesta catedral de Strasburg sols serveix per a proporcionar *entreteniment religiós als infants d'avui*, i això fa témer que d'esclatar una nova guerra perill a aquesta catedral, com la de Reims en 1914, d'alguna seriosa escomesa dels canons marxistes, tal com aquella fou bombardejada a consciència pels canons luterans. "¡El leninismo marxista, es la herramienta intelectual, el arma del mundo moderno!", i no hi ha pas esperança de pau: ni política, perquè "*el pacifista debe ser militarista en tal o cual medida si quiere serlo seriamente*", ni social, perquè "*la añaña máxima religiosa "ama al prójimo como a ti mismo", debe considerarse, desde ese punto de vista, como cosa religiosa, es decir, IRREALIZABLE*".

¿Cómo curar los espíritus del mal religioso? — demana Hierl al front d'un capítol, lamentant-se que els infants ofereixen "una gran receptividad a la infección religiosa". La religió es un "tumor maligno", y para curar "a los que están atacados del mal religioso, nuestro trabajo comprende: TODO EL AMOR DE QUE SOMOS CAPACES [acaba de dir que l'estimar al pròxim com a sí mateix és una cosa *irrealizable*] toda la comprensión humana y toda, toda (subratllat i duplicat a l'original) la pedagogia!" El detall dels procediments d'aquesta pedagogia marxista contra "los estupefacientes de la religión y de las concepciones emparentadas con la religión", és l'esquema de ço que s'ha practicat a Rússia. Un dels mètodes preferits dels pedagogs leninistes, són les enquestes entre els infants, horrible tractament que ultra considerar, com fan en general les enquestes pedagògiques directes, als infants com a conills d'Indies, subjectes a experiments dits psicològics i a qüestionaris inacabables, tenen, en mans dels educadors soviètics, la infame intenció de desvetllar en els nois instints d'odi de classes, i altres instints més vils i més baixos encara. Mitjançant el foment deliberat de l'odi i del vici, no hi ha cap dubte que la religió no pot aposentar-se en les ànimes dels desgraciats infants víctimes del insidiós interrogatori. El manament de Crist d'estimar al pròxim, és parodiat pels marxistes en la següent fórmula d'im-

peratiu pedagògic: "Tú debes tratar científicamente a tu próximo y a ti mismo".

Però la infame tasca a la qual s'apliquen, segons diu Hierl 800.000 mestres de tota Europa, pot devenir contrària a n'aquests mestres, després d'haver portat terrible perturbació i danys enormes als infants i als països víctimes de l'experiment. "*¡Viva la emancipación de la infancia proletaria!*". Amb aquesta frase, molt perillosa per als mateixos mestres, és clogué el Congrés Sindical de la I. T. E. Per més que es titulin a sí mateixos *treballadors* de l'ensenyança, aquests mestres estan enfront dels nois en situació d'autoritat; per tant, com més excitin els seus deixebles contra la burgesia opressora, contra la classe dominant, en situació més difícil es trobaran, perquè tard o d'hora serà contra els seus mestres comunistes i tot, que es rebelaran els infants, als quals s'ha predicat la lluita i s'ha ensenyat de fer vaga.

Una de les notes més enristidores d'aquests documents internacionals del volum del Congrés de Leipzig i dels números del Butlletí mensual que hem vist, és el foment de les vagues entre els pobres infants. No n'hi ha prou d'aquesta calamitat incivil, molt més culpable encara que les vagues obreres, que és la vaga d'estudiants, que ara es dediquen aquests pedagogs criminals, propagadors de la lluita de classes, a entrenar els nois de les escoles a fer vagues, i àdhuc manifestacions pels carrers, com la que apareix en fotografia a la coberta d'un exemplar del número de juny-juliol-agost de 1930, en el qual es veu un eixam de nois i noies de set a deu o dotze anys, passejant per una ciutat alemanya uns cartells que diuen: "*¡Pares obrers, sostingueu la vaga escolar de Neukölln!*".

O és ja secreta intenció infernal, o és una inconsciència estòlida la dels propagandistes de la *emancipació de la infantesa*, perquè això ha de conduir a la destrucció de tota escola, àdhuc de la mateixa escola comunista. El llibre de Zeninow que comentàvem l'any passat sobre l'infància abandonada a la Rússia soviètica, documenta abastament el resultat final de la insurrecció dels nois contra els seus professors, en nombroses institucions bolxevistes. La derivació revolucionària de la pedagogia condueix a extrems i a desordres absolutament indesitjables. Un japonès, Oki, parla de les *escoles de vaga* del Japó, explicant que en temps de vaga els operaris retiren els seus fills de les escoles públiques de l'Estat i obren escoles allà on poden, per a fer-hi anar els petits vaguistes, als quals, al revés de Neukölln, els seus pares fan ésser solidaris amb ells. El Dr. Bernfeld, de Berlín, explica que els alumnes socialistes de Viena han format una comunitat escolar, "*guiada pels líders polítics*", en la qual "una gran part dels alumnes es troba en oposició amb la majoria dels mestres". Ruge, alemany, pronuncia aquesta frase que és el suïcidi de la pedagogia: "*No es bastante turbar la tranquilidad de la escuela, sino que hace falta destruir la máquina escolar*". El ja esmentat Hierl, referint un cas de conflicte entre els alumnes i el director d'una escola a Turingia, diu: "*Los numerosos casos de este género crean en los alumnos el espíritu que nosotros queremos*". Winkelmann, un altre alemany, arriba a protestar contra els pares de família, i, sobretot, contra les mares, que infundeixen en els infants sentiments de respecte per l'escola. "*Lo que hay aquí de malo es el espantoso respeto (textual) a la escuela que los padres inculcan*

en los niños", i més avall: "*El peor obstáculo... son las mujeres que... encuentran natural que los niños permanezcan tranquilamente sentados en clase y les inspiran un monstruoso respeto hacia la escuela*".

Hi han algunes pàgines més agres que aquesta, en la pedagogia marxista, en la metodologia escolar soviètica inspirada en la lluita de classes i expressament rebutjadora del precepte evangèlic de l'amor recíproc, que ha decretat *irrealizable*. Un dels fruits d'aquesta nihilista orientació escolar no és ja solament la destrucció de l'escola, sinó una cosa més crua, més negra, més salvatge. Així com el sofisma criminal de la lluita de classes, simple artífici literari, ha produït en realitat una lluita sagnant i homicida entre els obrers, la *pedagogia proletària* es veu que ha produït, tristíssim resultat, la guerra d'uns infants contra els altres; no dels infants proletaris contra els infants burgesos, sinó dels nois proletaris entre ells, igual que els obrers. Marxistes són els comunistes, marxistes els socialistes; que es guarden, com a escoles oposades, recíproc odi *científic*. Peters, de Bèlgica, constata el fet que s'han produït "*agrupaciones de niños comunistas en oposición a las agrupaciones de niños socialistas*". "*No se ve — exclama — el inmenso daño que se produce al oponer a los niños proletarios unos contra otros?*".

Lluita social predicada als infants. Declaració d'*irrealizable* de l'amor fratern entre els homes. Abolicció d'aquesta ensenyança i d'aquest amor, entre els infants. Guerra, atida pel *tracte científic*, dins de l'escola. Enquestes revolucionàries i psicoanalistes fetes pels mestres als infants. Solidaritat dels obrers i dels nois de les escoles, en les vagues... Tot això són filigranes que Herodes no pogué mai somniar!

ESDEVENIMENT EDITORIAL

EL NOU TESTAMENT

en dos elegantíssims volums. Text de la Vulgata Clementina. Versió i notes per la Comissió tècnica de l'"Obra del Sant Evangelí", de FOMENT DE PIETAT.

El primer volum, que conté Els quatre Evangelis i Fets dels Apòstols, consta de més de mil planes; el segon, que conté Les Cartes de Sant Pau, Les Cartes Catòliques i l'Apocalipsi, en té més de vuit centes. Impressió nitidíssima, format elegant, paper indià, notes abundants i selectes, mapes a cinc tintes.

Llibre indispensable a tots els fidels.

Es venen els dos volums per separat, i també el llatí sol o el català sol en un volum sumament manual. Així, tothom pot tenir, TOT EL NOU TESTAMENT, si vol, en un sol volum. El preu de cada volum per separat és de 8'50 ptes. El d'un sol volum, contenint tot el Nou Testament, és de 11 pessetes el llatí i 9 el català. Tots aquests volums es venen enquadernats en finissim pegamoid imitació xagrí. Enquadernacions més luxoses a distints preus.

Comentaris

Virgili

Estem en plena era virgiliana i cal dir-ne quatre mots. No en direm res de nou, ni de vell tampoc. Ni nou, ni vell.

Nou, impossible. Vell, ja ho sap tothom; no cal. Doncs, què direm?

Quan hom s'aboca al maremàgnum de l'antiguitat clàssica, el nom de Virgili és el més simpàtic que d'antuvi se li ofereix entre tants de prestigiosos que hi brillen. La seva fama està composta de bon gust, de bondat i de bellesa. Les seves obres tenen un segell de perfecció, a més, que encisa.

Un segell de perfecció! Vet aquí la lliçó d'aquestes ratlles que m'ha vingut al cap de la ploma: La perfecció.

Hom recorda, de petit, quan — bregant amb Raimond de Miguel i amb una col·lecció de vells diccionaris, s'endinsava en l'estudi de la llengua llatina i n'admirava les excel·lències, — que s'omplia la boca de les seves rotunditats i del seus emfàtics períodes i de les seves hiperbàtiques elegàncies, de què encara serveixen els records algunes de les seves filles...

I també recorda hom el mestrirol al·lisonament amb què el típic dòmine de llatí ens donava fet i pastat, els judicis dels clàssics romans per tal que no ens els calgués formular a nosaltres.

...Virgili, el primer poeta bucòlic romà, un dels primers escriptors de Roma, (aquí una renglera d'obres), i tocat de cristianitat com si fós el primer present literari del paganisme dut indirectament a la nostra santa fe amb totes les gales de la més formosa poesia i del més formós idioma. Les seves obres cabdals poden qualificar-se de perfectes, però cal tenir en compte que les polia i repolia moltíssim. De l'ENEIDA es diu que estigué onze anys retocant-la. "Mal es podia!" deïem aleshores els estudiants en veu baixa. I si el preceptor se n'adonava, ens contestava rodonament: és el corb de totes les obres definitives! La perfecció humanament possible.

I aquesta es la nostra lliçó de Virgili en aqueixa agradosa avinentesa de la seva glòria dues voltes mil·lenària i... sempiterna.

La dèria de sempre

Ara ha tocat als tramvies. El Govern, com si no tingués prou feina a fer, vol ficar el nas al negoci dels tramvies. El nas y les mans. Quan s'hi posa el Govern, no s'hi posa per poc.

I què hi deurà voler fer el Govern als tramvies?

Per de prompte, embullar una cosa que anava bastant bé, i, en segon lloc, tenir altres innumbrables llocs per a col·locar-hi gent.

¿I de tot allò de la independència dels Municipis, i l'autonomia de l'administració municipal, i la llibertat del comerç, etc., etc., què en farem?

Donada la condició dels temps, hom compendria que un Govern previsor i decidit s'incantés temporalment d'aquestes vies ciutadanes per tal que cada dos per tres no poguessin ésser joguina de les ires revolucionàries, amb perjudici del servei públic,

quan els líders republicans o obreristes volen jugar a revolucions; però no essent així i encara mirant-ho molt abans de fer-ho, de cap manera.

Treure's feina inútil del damunt, i fer ben feta la feina que li cal, és el que ha de fer un govern seriós i ben assenyat.

Els imponderables

El sincronisme dels moviments de la pesseta amb els moviments polítics, tan clarament demostrat en els últims esdeveniments republicans-comunistes, posa ben de manifest la causa principal de la baixa del nostre signe monetari. Sense negar a les causes secundàries la part que tenen en la caiguda, no queda cap dubte del que diem.

En aquest tristíssim afer, els enemics de la tranquil·litat i de l'ordre són els enemics dels obrers i de la riquesa pública.

No baixaria la pesseta si la situació política es normalitzés i no es deixés excitar contínuament l'opinió pública amb l'espectre de la por a revolucions i daltabaixos esfereïdors.

A títol de llibertat de pensament i llibertat d'impremta es corromp al poble i se l'atemoritzava amargant-li l'existència i reduint-lo a no tenir més aspiracions que anar fent i anar tirant. La fórmula popular és aquesta: passar com es pugui.

¿Quan s'acabarà aquest sistema de governar el poble, no tal com Déu mana i aconsellen la ciència, la prudència i l'experiència, sinó segons pensin i decretin unes colles de gent quasi anònima, i, a més, irresponsable, que no tenen més excusa per a obrar així que llur ignorància, o la mala educació, quan no els animen i exciten a l'acció, impulsos i mòbils primitius o inconfessables?

* * *

Les llucietes

Encara les llucietes.

Una de les dèries sectàries més evidents és la profanació de les nostres festes populars i, si tant poden, el fer-se-les seves, com la de Santa Llúcia gloriosa, per exemple.

Els mitjans de què es valen per a tals empreses, a la vista estan. Aquest any, el jovent inexpert que ha servit d'instrument a l'efecte, ha passat de la ratlla, promovent escàndols públics que mereixeren generals protestes. Es veritat que les noies, educades per llur desgràcia al cine, es presten a aquests abusos, però els directores de semblants faràndules han de mirar-se una mica més en fer-les possibles.

Aquest any, per a perpetuar-les nomenaren una regina — ¡pobra regina! — de las llucietes, i l'homenatjaren ridículament, i encara la passegen com si no tinguessin tots plegats res més a fer!

Santa Llúcia gloriosa: doneu als qui no en tinguin, i conserveu als que ja en tinguin, i augmenteu a tot-hom, la vista i l'enteniment!

Sobretot — i diguem-ho que ningú no ho sentí, — als periodistes catòlics poc avisats que contribueixin a donar vent a aquestes faràndules sectàries.

El petit artista cristià

El nostre estimat amic Dr. Tusquets, acaba de publicar una obra interessantíssima que segurament obtindrà una gran difusió entre les nostres catequistes.

Caldria posar aquesta obra a les mans de tots els alumnes que assisteixen a les lliçons de catecisme. Minjantçant el dibuix s'aconsegueix que compreguin més clarament les veritats bàsiques de la nostra religió. És una manera bella d'expressar els nostres dogmes i de fer-los aprendre bé.

Cada dibuix va acompanyat d'una definició doctrinal i d'unes breus instruccions sobre el dibuix que l'alumne ha de reproduir.

Els Reis de vegades deixen, dintre la cistella que els infants colloquen al balcó, llibres que no exerceixen cap influència en la seva formació espiritual. Caldria que aquest any, els Reis d'Orient, que devallen a la terra amb les cistelles curulles de joguines, fessin una bona provisió d'exemplars de l'obra interessantíssima del Dr. Tusquets.

Reproduïm un dels dibuixos que conté la dita obra amb les instruccions corresponents.

Ens plau també reproduir a continuació el pròleg que ha escrit l'eminent sacerdot que s'ha especialitzat en l'ensenyament del catecisme, perquè els nostres lectors es facin càrrec de la importància que té El petit artista cristià.

Heus ací el que diu el Dr. Tusquets:

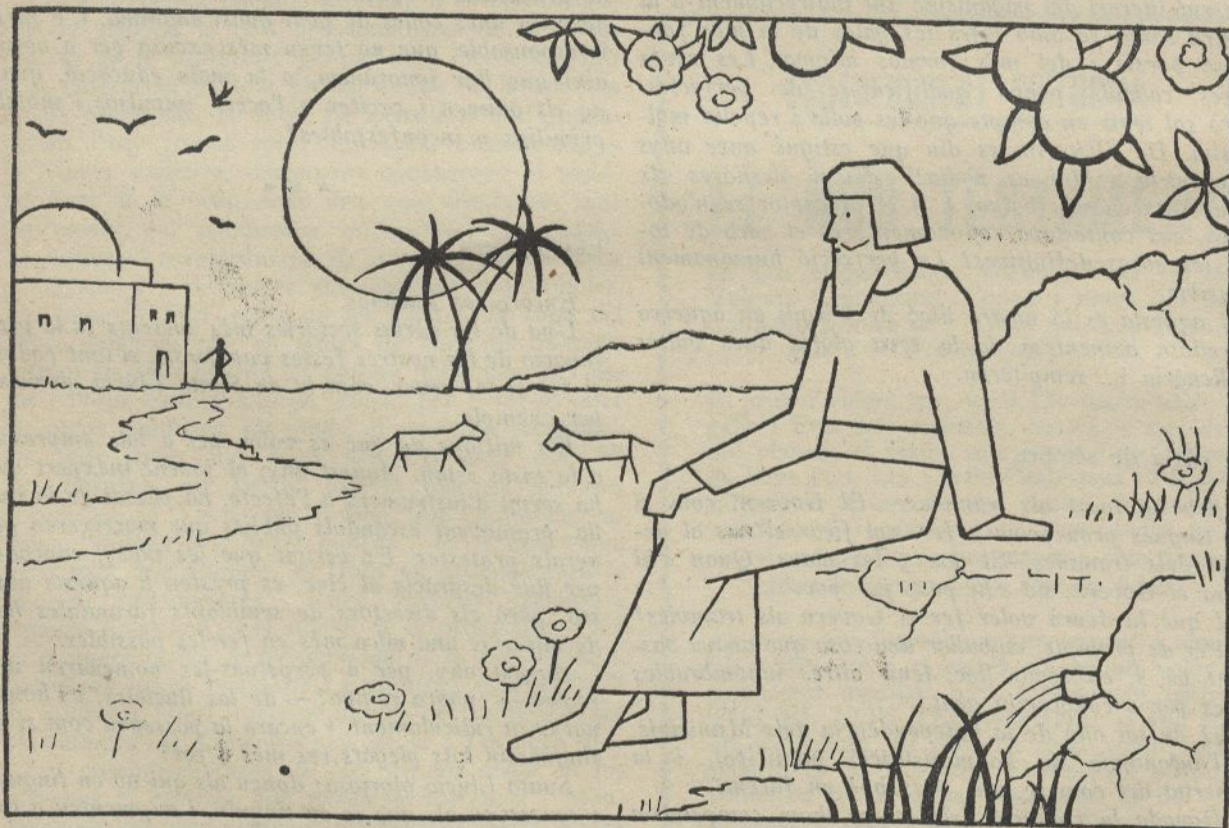
Entre les novetats pedagògiques sancionades per la pràctica, mereix un lloc d'honor l'ensenyament de les ciències mitjançant el dibuix. No n'hi ha prou amb

què el nen observi directament els objectes de la naturalesa. Convé que els expressi i que els interpreti. La funció intel·lectual, com saben tots els psicòlegs, consta de dues parts igualment importants: comprendre i expressar. Fins a tal punt és cert, que una classificació corrent entre els psiquiatres divideix els dèficits parcials de la intel·ligència en dèficits de comprensió i dèficits d'expressió.

Aquestes idees, cada dia més generalitzades en el terreny de la pedagogia, no havien estat aplicades a l'ensenyament catequístic. Però de dos anys ençà, els catequistes alemanys, que porten, sens dubte, la capdavantera del moviment educacional catòlic, s'han llançat a publicar àlbums que representen, amb dibuixos molt simples, els dogmes i cerimònies més importants. I, a l'ensem, tant a Alemanya com a França i a Itàlia, veiem multiplicar-se les temptatives per implantar el dibuix religiós espontani dels infants.

No negarem pas l'eficàcia del dibuix espontani. Innegable, però, que si volem ensenyar metòdicament tot el Catecisme, no podem pas refiar-nos de la iniciativa llibèrrima dels nostres alumnes. Són veritats massa abstractes i delicades. Convé proporcionar-los una pauta, damunt la qual rielli el petit artista piados.

Posats a solucionar aquest problema, ens decantarem de bell antuvi per traduir algun dels àlbums alemanys: el de Straub, poso per cas, que és el més complet i el de sentit teològic més fi. Ben aviat haguérem de reconèixer que ens erràvem de camí. Els àlbums germànics, en efecte, són poc sistemàtics, no



(Dibuix de J. T. Lafau)

La virtut és l'obediència a la llei de Déu. Job era molt virtuós. En mig de les seves tribulacions deia: «Déu m'ho havia donat, Déu m'ho ha pres: beneït sigui Déu!» Déu li premià, ja en aquest món, la seva obediència. Però més li devia premiar al cel. Segur que ara hi viu amb els àngels, fruit per sempre de Déu i de tot bé.

preveuen el que cal explicar en cada sessió de catecisme, no divideixen la matèria per trimestres; són, en una paraula, excessivament optimistes quant al temps de què pot disposar el sacerdot o el mestre. I, a més, llur gust és tan divers del de casa nostra! Aquell Sant Josep, amb un enorme capell de pastor del Rin, i aquells angelets pletòrics, mai no cauran bé entre els infants de les nostres latituds. Havem procurat subsanar aquestes deficiències. El nostre curs està dividit en tres parts. Durant el primer trimestre, hom explica la Creació, la Santíssima Trinitat, els conceptes de gràcia i de pecat i les sancions eternes. De Nadal fins a la Setmana de Passió, serà avinent d'exposar la llei divina, que marca les fronteres del pecat i de la virtut, i que està constituïda pels Manaments, els Preceptes eclesiàstics i els deures del propi estat. El darrer trimestre és consagrat a la vida de Jesucrist, a l'Església Catòlica, als Sagraments i actes litúrgics. Tot plegat, són cinquanta quatre dibuixos. Convindrà d'utilitzar-ne un o dos en cada sessió. Havem procurat d'evitar els inconvenients artístics donant al nostre curset, dibuixat per una ploma experimentada, un caràcter ben infantil.

Segona modificació important: publiquem a part el llibre del mestre i els quaderns per als deixebles. Cada quadern contindrà els dibuixos d'un trimestre, i en lloc de les instruccions hi haurà espai per a copiar l'escena corresponent i per a escriure l'explicació de les veritats expressades pel dibuix. Seran venuts a preus sumament mòdics. L'ur collecció constituirà per al mestre un índex pràctic dels avenços i qualitats dels seus alumnes, i per als nens un recordatori amable de la doctrina cristiana.

Abans de publicar aquest curset, n'hem fet proves al Catecisme pedagògic del Seminari barceloní. I goso afirmar que no pas per l'encert dels seus autors, sinó per la bonesa de la idea inicial, és molt difícil de trobar una manera més agradosa d'expressar els nostres dogmes i de fer-los aprendre indeleblement a noiets i noietes que arribin als vuit anys i no passin dels catorze. Si s'adopten les degudes precaucions, els petits alumnes s'ho prenen amb increïble interès i nosaltres sentim la satisfacció d'imprimir per a sempre, en aquells esperits oberts a tota idea noble, la fermesa de la Veritat i les dolçors del sentiment cristià.

Merescuda distinció

Concessió de la Gran Creu de Beneficència a l'Excm. Sr. D. Francesc Moragas Barret

Hem rebut amb molt de gust la següent fulla que, per tractar-se de qui es tracta, i per les valuoses firmes que l'honoren, ens creiem obligats a publicar a les planes de CATALUNYA SOCIAL.

Estimem merescudíssima la distinció i molt encertada la proposta, i no cal dir que ens hi adherim i hi col·laborarem amb tot l'entusiasme. Diu així:

"Per petició raonada i sostinguda de l'Institut Nacional de Previsió i les seves Caixes col·laboradores, el Govern ha concedit la Gran Creu de Beneficència a Don Francesc Moragas Barret. Aquesta concessió és el reconeixement oficial de l'eficaç bondat amb la qual el senyor Moragas s'ha dedicat un quart de segle a compensar amb una acció benèfica la feblesa del nens, malalts, invàlids i vells.

Som molts els que opinem que a aquesta recompensa oficial, ha de sumar-se el reconeixement social dels mèrits del senyor Moragas, per la qual cosa no pot traduir-se tan sols en un homenatge encarnat en un obsequi material a la seva persona, sinó principalment en una col·laboració a alguna de les seves bones obres. Pensant en les que constitueixen els seus amors i en allò que pot ésser un bé per alleugerir algun dels més apremiants dolors del poble, hem cregut que l'homenatge que tants desitgem, podia consistir en ajudar a la creació d'un Institut Antituberculós a Barcelona. La Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, de tan fecunda història benèfica, té per això disposat un edifici en el Passeig de Sant Joan. Entre tots podem procurar que en aquest

edifici visqui aviat una obra social i benèfica i a la vegada científica; que al costat d'altres benemèrites institucions oficials i socials contribueixi a minvar en aquesta ciutat els estralls que ocasiona la tuberculosi. Amb l'ajut de gentes de totes les regions, podem aconseguir que en aquest Institut, a més a més dels serveis normals a tot Dispensari, es realitzi una obra educadora portada a les llars per un Cos de visitadores. I que, al costat d'aquest servei d'assistència, es realitzi per mitjà de la biblioteca, la càtedra popular i el laboratori una tasca cultural i benèfica, que faci més difusiva i renovadora l'acció antituberculosa.

A tots els qui donem compte d'aquesta idea els demanem ajut: gran o petit, segons la seva disponibilitat, no estimant mai petit l'ajut d'aquells que no aportant xifres ressonants, posin a aqueixa obra una convicció generosa i un afany del seu cor. Sobre aquesta suma d'enlairades voluntats pot aixecar-se, sòlidament, una obra que s'inspira en l'amor al poble i en l'esperit de sacrifici pels que sofreixen.

Madrid - Barcelona, desembre de 1930. — Josep Maluquer Salvador, Innocenci Jiménez, Antoni Mora, Eliseu Migoya, Lluís Ferrer-Vidal Soler, Josep Monegal Nogués, Ramon Albó Martí, Josep Maria Boix.

La subscripció resta oberta a les Institucions següents: Institut Nacional de Previsió (Sagasta, 6, Madrid) i Caixes Col·laboradores; Confederació Espanyola de Caixes d'Estalvis Benèfiques (Alcalà, 65, Madrid) i a totes les Caixes que formen part de la mateixa; Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis (Oficina Central: Via Laietana, 56 A, Barcelona) i a totes les seves Sucursals de Catalunya i Balears.

Acabem el 1930...

per GASTON GERARD

Amb un dolorós conflicte: el dels milions d'obres sense feina. Arreu del món, i en les nacions més pròsperes, s'ha produït el fenomen, que abans semblava exclusiu d'algunes. I avui fan veritable terror les xifres que constitueixen l'índex d'aquesta terrible malura.

Les heu medidades algun cop? Uns set milions als Estats Units; uns tres milions a Anglaterra; cap als dos milions a Alemanya; passen dels quatre-cents mil a Itàlia; i així successivament. Fins aquells països que fins ara no havien sentit l'estrall, ara el comencen a sentir fortament; França tot just n'és als començaments; Espanya hi va pel camí, com tots ho sabem, encara que no en tinguem xifres oficials...

I és més desconsoladora encara una altra realitat: l'augment derivat de la comparació entre les dades d'uns temps enrera, i les d'ara. A Alemanya, per exemple, ha quasi triplicat el nombre de parats durant un any; els Estats Units han passat en pocs anys del 9 per cent al 22 per cent d'obres sense feina, etc. I pensar que països com els Estats Units i com Anglaterra han gastat quantitats veritablement aterridores per a posar remei al mal! Són milions i milions les quantitats invertides en concepte de segur social contra l'atur forçós a Alemanya i en concepte d'assistència social a Anglaterra. I amb tot, què s'ha obtingut? Solament el creixement del mal, l'augment de les seves proporcions aterridores.

El problema, doncs, aquí el tenim en tota la seva cruïsa. Dubtem que mai cap altre problema social hagi tingut el caràcter verinós i actiu del present; i dubtem que s'hi puguin trobar solucions pels camins normals del segur contra l'atur forçós i de l'assistència pressupostària de l'Estat. Tot s'ha provat; tot s'ha intentat inútilment. Tot ha fracassat en el més estrepitos dels fracassos.

* * *

Segons les dades — únicament dades oficials, de vegades un xic allunyades de la realitat, en tot cas per defecte — facilitades darrerament per l'Oficina Internacional del Treball, de Ginebra, són avui d'uns quinze a disset milions els obrers parats en tot el món.

Es clar que no poden morir de fam. I com que el fenomen es produeix principalment en els països més civilitzats i en els Estats més ben constituïts, és clar així mateix que aquests obrers i les seves famílies no poden ésser atesos únicament amb un senzill bocí de pa...

I no cal dir com, per altra banda, tant per justícia com per instint de conservació, els Estats deuen atendre aquests homes creuats forçosament de braços. I ho han de fer gastant milions, i més milions, i més milions que han de gravar, naturalment, el pressupost de despeses dels respectius Estats. I com que aquests, en definitiva, han de sortir de les hisendes dels ciutadans, d'aquí aquest creixement constant dels impostos de tota mena, de les contribucions, fins a convertir l'Estat en altre Moloc de les butxaques dels ciutadans.

Per aquest camí on arribarem? No es pot calcular. L'única cosa que podem saber a hores d'ara és que pels camins normals i ordinaris aquest problema no troba solució i que cal anar per altres camins; camins que es van obrint també automàticament mitjançant aquesta minva de les fortunes privades en benefici de l'Estat; mitjançant l'atac cada dia més fort als interessos individuals i al sacrifici d'ells davant el déu-Estat, avui dominador, fort, quasi omnipotent.

¿Venen un canvi i una nova concepció de la propietat individual i de la propietat col·lectiva? ¿Ve una rectificació forta i decidida del sistema capitalista tal com fins avui el coneixem i concebem? En tot cas, consti bé que dit sistema capitalista (que no es el mateix que el sistema que suposa el respecte al capital i a la propietat privada moderadament concebuda i entesa) té molt poc de sistema cristià, molt poc a veure amb l'economia basada en els principis de l'Evangeli.

* * *

El clam universal, com no podia ésser d'altra manera, ha arribat a les escales del Vaticà. I el Sant Pare, tot caritat, tot esperit evangèlic, l'ha recollit i en el discurs suau pronunciat davant el Sacre Col·legi Cardenalici, amb motiu de les festes nadalenques, ha aixecat la seva veu autoritzada per a plànyer-se d'aquest exèrcit de tants milions de dissortats que volen treballar i no poden, que no tenen mitjà de portar el pa a la seva llar i que es troben, segons frase de Lleó XIII^e, "en una situació de misèria la major part de les vegades immerescuda".

El Papa Pius XI^e s'ha planyut d'aquest dolor tant extens, tan ample, dels quinze milions de cristians sense pa, i ha aixecat la seva veu autoritzada per tal d'excitar a trobar remei al gravíssim mal. I aquesta veu no es pot perdre com veu en el desert; aquesta veu ha de portar, almenys per a nosaltres, catòlics, totes les ressonàncies necessàries perquè la nostra caritat sigui cada dia més profunda, la nostra acció social cada cop més ampla, el nostre desig de justícia constantment més aferrissat.

¿Qui gosarà, davant els termes de la qüestió i davant els mots autoritzats del Papa dient que la riquesa es troba mal distribuïda, blasmar de l'acció social que precisament clama per una millor distribució d'aquesta riquesa? L'egoisme tanca amb clau d'or els nostres cors. L'egoisme ens fa oblidar molt sovint que la llei de Crist s'estén tant als nostres deures personals com als nostres deures respecte de la propietat i dels guanyos en els negocis. I cal que d'un cop per sempre acabi aquesta diferenciació entre els cristians que creuen que es pot viure cristianament sense caritat i aquells que, amb la seva acció i els seus cabals, exerciten aquesta virtut reina de les virtuts.

O som o no som. I mentre hi hagi quinze milions d'homes sense treball i sense pa, nosaltres no podem romandre tranquils i satisfets de la vida ni del compliment dels nostres deures.

Amb aquest dolor acabem el 1930. Que el 1931 ens porti el remei que cal i que fan més urgent per a nosaltres els mots autoritzats del Sant Pare.

Propaganda comunista

per J. CIVERA I SORMANI

S'ha posat a la venda un fascicle de Lenin sobre la democràcia burgesa i la democràcia proletària. Es un informe que va presentar el creador del bolxevisme al I Congrés de la Internacional Comunista celebrat a Moscou l'any 1919. A poc a poc els partidaris del comunisme van fent conèixer la ideologia de Lenin. En llengua francesa hi ha diversitat de llibres en els quals es fa l'apologia del comunisme i dels seus homes representatius. Generalment aquestes obres es venen a preus econòmics perquè van destinades als obrers. Els comunistes catalans i els argentins donen preferència al fascicle perquè té més difusió que el llibre. A Buenos Aires s'han publicat diversos fascicles comunistes que s'han escampat per tot el país.

El que acaba de publicar-se a Barcelona, únicament farà mal als obrers incultes. Els que tenen criteri s'adonaran de seguida que Lenin especula damunt d'abstraccions i de sofismes.

Es de doldre, però, que es publiquin aquesta mena d'obres perquè pertorben moltes intel·ligències. Hem pogut observar en algunes localitats a Catalunya que existeix un petit nucli de comunistes. Aquest nucli està integrat per joves de divuit a vint anys. Si converseu un moment amb ells us adonareu de seguida que tenen una concepció falsa del comunisme. No saben el que passa a Rússia. Creuen que els comunistes han convertit aquelles terres en un paradís.

A la porta d'un teatre d'una ciutat muntanyenca, on el que escriu aquestes ratlles acabava de donar una conferència de caràcter social, dos joves obrers discutien apassionadament comentant els atacs que jo havia dirigit al comunisme. Després, vaig saber que un dels joves exaltats volia sostenir una controvèrsia amb mi. L'actitud d'aquests joves entristeix la nostra ànima. Han llegit dues o tres obres de propaganda comunista, i es llencen amb un gran entusiasme a la propagació de les doctrines comunistes. En els nostres pobles i vil·les, on es mantenia viva la fe, la dèria del comunisme va intoxicant el cor de la joventut obrera. Té conseqüències funestes la propaganda comunista, perquè comunisme i ateisme són una mateixa cosa. Els joves comunistes són ateus. En alguns pobles de Catalunya, hi ha més partidaris del comunisme del que nosaltres puguem sospitar. Es una infecció que es va estenent per tota la nostra terra. Si no reaccionem davant l'avenc insospitat del comunisme, llurs partidaris arribaran aviat a fer sentir llur influència en totes les localitats on hi ha nuclis importants d'obriers. No demanem pas que es faci una persecució entre els comunistes. No hem cregut mai en l'eficàcia de la persecució, perquè els perseguits es converteixen en màrtirs. El que hem de fer és demostrar que el comunisme ha fracassat a Rússia, i que fracassarà igualment a tot arreu on els obcecats intentin implantar-lo. Les doctrines utòpiques estan en contradicció amb les realitats de la vida.

Lenin en el dit informe comença blasmant l'actuació dels socialistes, perquè, segons ell, únicament accepten de paraula la lluita de classes. Els socialistes, segueix dient, s'han passat al camp de la burgesia, perquè en cap país civilitzat, en cap país capitalista, no existeix la democràcia pura i només hi ha que la democràcia burgesa.

Lenin és partidari, doncs, de la lluita de classes i de la dictadura obrera. Quines conseqüències tindria la lluita que preconitza Lenin? Suposem que en tots els països els obrers s'organitzen per entaular la lluita contra el capitalisme. Aquestes lluites forçosament haurien de portar el desordre en tots els pobles. Si després de lluitar aferrissadament els obrers aconseguien el predomini absolut en la direcció del país, què succeiria? Que tots aquells que no són obrers es considerarien oprimits i començaria de nou la lluita de classes. Els estaments supeditats a la voluntat dels vencedors, s'organitzarien per ocupar de nou el lloc que els pertoca; i en caure els obrers tornarien a organitzar-se per a tornar a ocupar el poder. Ni els patrons ni els obrers no poden exercir cap dictadura. Els catòlics són enemics de la lluita de classes, perquè en cada home veiem un germà i considerem la humanitat com una gran família. Quan triomfà el cristianisme, els cristians no digueren als esclaus, que era gent oprimida, que es convertissin en dictadors per a venjar-se dels greuges que havien rebut dels opressors, sinó que varen procurar trencar les cadenes feixugues que els endogalaven i convertir-se en homes lliures. Sant Pau recomanava als poderosos que ordenessin únicament als esclaus coses justes. No us imposeu pel terror, els deia, recordeu-vos que ells també tenen el nostre Déu i que aquest Déu judicarà els uns i els altres sense tenir en compte llur condició. L'esforç del cristianisme ha consistit agermanar totes les classes socials. Accepta, naturalment, la jerarquia i l'autoritat, però no la tirania. Quan les tribus bàrbies del Nord van fer caure el poder de Roma, foren els cristians els que van salvar la civilització, adaptant aquells homes rústecs i primitius a les necessitats del temps. L'Església no admet les castes odioses. Un pastor pot arribar a ocupar el solí pontifici.

La història ensenya, diu Lenin, que cap classe oprimida, mai no arribà a la dominació ni ha pogut arribar-hi, sense passar per un període de dictadura, durant el qual pren el poder polític. Veieu quin criteri més diametralment oposat al nostre. Lenin no vol que existeixi entre els homes pau i harmonia, sinó que aquells que es considerin oprimits es converteixin en dictadors. Els comunistes quan es refereixen als obrers empren sovint el tòpic de la classe oprimida. Es que veritablement els obrers són oprimits? No gaudeixen dels mateixos drets dels altres ciutadans? Quants patrons trobariem que descendeixen d'obriers. Si l'obrer pot deixar d'ésser assalariat, quan ell vulgui, on

és l'opressió? Els esclaus no podien ésser homes lliures, perquè fins que morien estaven supeditats a l'autoritat omnimoda del senyor. L'obrer no és un esclau perquè pot emancipar-se quan ell vulgui de la tutela del patró.

Si en algun lloc existeix l'opressió obrera, és a Rússia. L'obrer no pot protestar si l'obliguen a treballar hores extraordinàries i si li donen un jornal misèrrim, perquè el patró és l'Estat. Per això a Rússia no hi ha vagues, ni conflictes socials, perquè no existeix altra raó que la força. On és la llibertat? La meitat del poble cobra de l'Estat i l'altra meitat treballa. En cap país del món no hi ha tanta burocràcia com a Rússia.

Lenin diu que en les repúbliques burgeses més democràtiques, no hi ha llibertat de reunió ni llibertat de premsa. I aquesta afirmació la fa precisament el primer dictador de Rússia, que ha ne-

gat al poble aquesta llibertat. A Rússia no existeix el dret de reunió, ni es permet la publicació de cap diari que no sigui addicte al règim soviètic. Els governs burgesos, com els anomena Lenin, permeten que es publiquin periòdics comunistes, i en canvi el govern rus no tolera la publicació de diaris que combaten el comunisme. En diversos parlaments d'Europa hi ha diputats comunistes, i en canvi en les organitzacions soviètiques no tenen representacions els que no creuen en el paradís comunista.

On hi ha, doncs, més llibertat, a Rússia, o bé en els països que no són comunistes? No és gaire difícil contestar aquesta pregunta. Si contemplem el poble rus serenament, deixant de banda els prejudicis i els apassionaments polítics, haurem de reconèixer que és el país on el poble viu supeditat a una tirania odiosa i revoltant.

Del món del treball

Són pocs milions

L'editorialista de *La Veu* calculava l'altre dia en uns quinze milions de pessetes les pèrdues sofertes pels treballadors catalans en les dos últimes vagues revolucionàries. Que els jornals perduts arribessin a sumar de prompte aquesta milionada, és probable i més, tal volta; però ¿qui pot calcular els mals indirectes que a l'economia de Catalunya ha fet i està fent i farà encara la represa d'aquest període de vagues i sublevacions que anem registrant d'un temps ençà?

Minva en el treball, fluixedat en els salaris, atur en els negocis, trasllats d'empreses, renúncies de projectes, qui ho sap i qui pot calcular-ho?

L'atur forçós

Una reculada, a la Gran Bretanya, no vol pas dir que el gran problema mundial s'enxiquexi gens.

En canvi, d'aquesta lleugera minva, segueix augmentant l'atur arreu del món, que n'està alarmadíssim.

Tots els homes dedicats a l'estudi de les qüestions socials van consagrant-se al de l'atur forçós però, ara per ara, inútilment.

La ciència econòmica, que abans de temps va dir-se ciència i no hi veu de tan ensuperbida, falla miserablement davant del magne problema universal.

Ja estem veient una nova Societat de Nacions constituïda per tal d'estudiar-lo per tots cantons. Prompte el de la pau cedirà el lloc de preferència al problema de l'atur que, en certa manera, li és primordial. Perquè primer es menjar.

Fets diversos

Els obrers ferroviaris han dirigit un escrit a les seixantasis companyies ferroviàries d'Espanya demanant el jornal mínim de vuit pessetes i l'elevació

proporcional de tots els salaris, fins a una equivalència de quatre mil pessetes anuals, el sou mínim de tres mil pessetes i l'elevació a mil cinc centes en tots els antics obrers, sense distinció de serveis ni categories.

— Sir Oswald Mosley i alguns altres membres laboristes del Parlament anglès publicaran un manifest, en el qual suggereixen l'establiment d'una Cambra representant dels productors i compradors, per a consultes en connexió amb el control de les importacions de l'estranger, bé per llicència o per tarifes.

El desig dels signants és protegir la indústria, que els preus dels productes siguin mantinguts, així com també els jornals dels obrers.

Es diu en el manifest que el desenrotllament del comerç interimperial és de molta urgència en el terreny dels afers i de l'economia general.

Aquesta és la principal de les propostes del manifest, que conté també la suggestió que siguin nomenats cinc ministres sense cartera per a entendre en el problema dels sense feina, adoptant mesures parlamentàries i assenyalant l'actuació dels municipis en aquest afer.

— El governador de València s'ha vist obligat a clausurar el Sindicat Unic del Ram de la Fusta. Com els Sindicats Unics constitueixen poders subversius irresponsables, constitucionalment revolucionaris, no tenen de subsistir si de veres es vol la pau del treball.

— El govern del Reich justifica la rebaixa del 6 per cent dels sous del empleats, dient que, en canvi, el cost de la vida ha baixat recentment el 5'80. A l'inrevés d'ací.

— Les Mines del Castell dels Guardes, d'Andalusia, estan a punt de tancar-se. Més de 500 famílies es mantenen del seu treball.

— Si bé a França no coneixen l'atur forçós, perquè manquen braços del país i abans de quedar parats s'acomodaran moltíssims forasters, el govern està alarmat de debò. Semble que els símptomes de la minva de feina van multiplicant-se i agreujant-se cada dia. Steeg se'n mostra preocupat.

III DE LA SEMANA

El Govern ha usat de clemència amb els revolucionaris d'acció. La pressa i energia amb què reprimí i castigà les manifestacions faccioses de la vigília i la diada de Santa Llúcia, l'hi donaren autoritat per a procedir amb certa lenitat, que fins els més indignats i legalistes dels ciutadans, l'hi perdonaran a Berenguer les camparyes periodístiques faccioses, els atacs als principis bàsics de l'ordre social, els quals deuen d'estar sempre enèrgicament i completament amparats pel Govern, si vol governar com cal.

Si bé abans de l'esclat de la fracassada conspiració, el Govern ens portava enganyats, ara diu la veritat quan afirma l'acabament de la plaga de vagues subversives, i el restabliment de la normalitat. ¿Què com s'ha fet el miracle tan ràpidament? ¡Governant!

Avui es pot donar fe a En Berenguer quan ens promet que tindrem eleccions al mes de març, però no Corts Constituents.

Els caps polítics ja si preparen per anar a les Corts.

Amb una o altra forma, tots els que es consideren amb dret a presidir un Govern, tenen ja demanat el poder.

Recentment, l'ha demanat En Cambó.

En Sánchez Guerra va ajustant-se al patró governamental, que es veu surar de l'última desfeta.

Romanones, des de la reunió dels "quatre del Ritz", es belluga com argent viu per tal de no perdre el seu lloc tradicional de pare-pedaç de la política esquerrana monàrquica.

Alba, roman callat, però els seus amics anuncien ja la pròxima vinguda.

Alhucemas, fa chor als prohoms liberals.

Maura (el duc), s'acosta a En Cambó.

Les forces fonamentalment dinàstiques, van prenent posicions per a la pròxima lluita, que Déu vulgui no empitjori l'esdevenidor polític...

Aquelles agrupacions noves que veiérem sorgir en el camp polític en caure la Dictadura i en anunciar-se les eleccions, no es mouen massa. I si el moviment és vida, en aquest camp com en tots, la quietud... Cal que ho tinguin en compte llurs directors.

D'aquesta quietud es queixen també les escorrialles dels vells partits liberals que, per boca d'un diari madrileny, demanen als antics caps que es deixin de raons i s'uneixin per tal d'oferir a l'opinió pública un seriós instrument de govern.

Les negociacions hispano-franceses relatives a un *modus vivendi* comercial, ensopeguen amb fortes dificultats. El desballestament de la pesseta acaba de complicar el difícilíssim problema, canviant i pertorbant els seus termes econòmics o financers, més ben dits. Per ara, no s'hi veu pas el desllorigador.

El Magisteri de primera Ensenyança està organitzant-se per a formar el front únic i imposar al Govern una escala de sous raonable i, sobretot, necessària.

Mentretant, el Govern es debat en l'arranjament dels Pressupostos pel any 1931, què, per fi de comptes, seran *mutatis mutandi*, com els de 1930.

* * *

Per la part del llunyà Orient s'aclareix un xic l'horitzó internacional. És a Xina on les lluites civils van apaivagant-se i perden terreny les forces comunistes, vislumbrant-se la diada en què aquella immensa nació s'alliberarà d'elles i també de les xacres polítiques que des de la caiguda del imperi la tenen com atullida.

Al Japó s'intensifica cada dia més el desig de combatre a cara descoberta contra les males arts soviètiques que corrompen als seus obrers i minen el seu pervindre econòmic-social i comprometen el seu brillant esdevenidor nacional.

Aquesta acció soviètica ja es fa sentir a totes les nacions d'Amèrica. No se'n lliura cap. Al fons de cada greu perturbació política o social americana, tant del Nord com del Sur, s'hi troba la mà de Stalin.

Aquest home funestíssim va acabant amb tots els seus èmuls d'una manera tan expedita com crudel. Avui dia, és el dictador més fresc del món. No té el talent de Mussolini, però té més audàcia, i, sobre tot, més força. Ja s'entenen en alguns afers i en política internacional, són bons amics els dos dictadors.

Si aquesta inicial intelligència s'encomanés debò debò, com sembla, a la Gran Germània i els satèlits llurs, i a tots els satèlits de les esmentades potències... val més no pensar-hi.

El plet de la pau torna a preocupar a tots els Govers i als orgues d'opinió d'un i altre hemisferi. El nostre Cambó fa poc hi alludia. El president del Centre alemany, Kaas, acaba de reclamar formalment la revisió dels Tractats de pau, per tal de no fer-la impossible. El gran diari catòlic *Libre Belgique*, de Brusel·les, discutint en el seu editorial del 29 passat, la convenció militar franco-belga, posa le manifest que aquest acord, contrari a les estipulacions de la convenció de la Societat de Ginebra, no ha estat dipositat al secretariat de la dita entitat per les parts contractants falta, també, greument, als Convenis internacionals.

El líder socialista Vandervelde, en un article publicat en el "Popular Belgique", diu que "convé que l'home del carrer sàpiga que Europa es troba tan a prop de la guerra, com es trobà en 1914, i que qual-sevol petit incident pot ésser causa que es produeixi".

Diu que, com a demostració de ço que diu, poden citar-se els discursos bèl·lics de Mussolini, les intrigues feixistes en els països balcànics, el terrorisme electoral polonès, l'avanç alarmant dels nacional-socialistes alemanys i el progressiu augment del bolxevisme.

Amb pocs agradables auspicis arriba l'any nou de 1931, però, com diu el talentós líder socialista belga, Vandervelde, cal que el poble se'n assabenti i sense eufemisnes. No falta, però, un camí real para una pau segura. El gran Papa Pius XI, l'està assenyalant diàriament quasi, i sinó, vegi's el seu últim discurs.

J.

Noticiari

Espanya

Ha sigut nomenat President del "Organisme Diocesà de l'Obra dels Exercicis Parroquials", el nostre distingit amic i company, En Francesc Manich Illa.

— Creiem molt atendible el prec del veïnat del carrer de Lleida relatiu a la conversió en Grup Escolar, per als nois d'aquella extrema barriada, del magnífic i adequat edifici que es construí per Oficines de l'Exposició de Barcelona. És el vot de totes les persones cultes.

— El "Primer Congrés Tècnic de la Indústria Tèxtil" que ha tingut lloc a Barcelona, ha cridat justament l'atenció per les circumstàncies delicades en què ha estat convocat, pel seu veritable tecnicisme, pel seu noble esperit social econòmic i per alguns dels lluminosos treballs elegits, que probablement es publicaran.

— El moviment agrari de tot Espanya envers l'estreta unió i l'acció comuna de tots els elements agrícoles nacionals, té una forta repercussió a Catalunya, segons la premsa d'informació i altres notícies particulars que tenim nosaltres. En les pròximes eleccions aquest moviment farà trontollar algunes candidatures i en les noves Corts donarà algunes sorpreses.

— Publiquem amb molt de gust les següents ratlles:

No és desconeguda la tasca que realitza el Patronat de Presos Adults, Obra de la Societat de Sant Vicens de Paül (Sant Sever, 6).

El Patronat viu, gairebé exclusivament amb els donatius eventuais de les persones caritatives, però aqueixos donatius no vénen generalment de manera espontània, sinó que cal que les necessitats siguin prèviament conegudes. Per això, el Patronat fa constar que deu gran nombre de bons de pa i de menjar amb els quals ha afavorit moltes famílies de presos i ex-reclusos, que es trobaven mancats de tot recurs, i no pot atendre les moltes peticions d'auxili que rep.

Però s'acosten els freds. El Patronat, tots els anys donava als presos robes d'abric. Enguany, si no vénen donatius, els socis visitadors no podran complir amb aquesta obra de misericòrdia. No creiem que ho permetin els barcelonins que voldran cooperar a l'obra benèfica-social que realitza el Patronat.

— A la direcció General de Duanes facilitaren

aquesta tarda una nota dient que les dades estadístiques del comerç exterior d'Espanya en els deu primers mesos de l'any, declaren que en octubre s'ha registrat un saldo a favor de la nostra balança comercial de 31.800.000 pessetes.

Amb aquest saldo el que hi havia de desfavorable per a la nostra balança a fi de setembre, era de 217.700.000 pessetes queda reduït a 185.800.000 pessetes, la qual cosa suposa una millora en relació amb l'any 1929, de 406.200.000 i de 517 milions en relació a 1928.

Cal, però, recordar que la baixa de la pesseta és la causa, quasi única, d'aquest millorament.

— Sobre el vital problema de la colonització interior, l'enginyer senyor Elorrieta, després de donar compte del migrats resultats de la llei de Colonització de 1907, proposa la repoblació forestal dels territoris incultes, l'establiment del crèdit forestal, el segur contra incendis forestals; coses totes indispensables per a una política colonitzadora eficaç.

Per Sant Ramon de Penyafort

Donatius rebuts

De R. R.	25 ptes.
De R. B. (per les llànties) . . .	25 "
De R. B. (per la festa)	25 "

Grans mercès i que el Sant retribueixi a tots la caritat.



FARMACIA Dr. MASÓ ARUMI
DEL

DOCTOR NADAL

TAN SOLS MEDICAMENTS PURÍSSIMS
ESPECÍFICS DE TOTES PROCEDÈNCIES

Rambla Canaletes, 1 :: Telèfon 12951
BARCELONA

USEU LA CAMISA
"IMPERIAL"
(PATENTADA)

La més recomanable per la seva elegància i la de més duració amb els seus reforços i punys d'ús doble

LA CASA MILLOR ASSORTIDA
VENDES A L'ENGRÒS I DETALL

Fabricants:

SOLÉ MAGRIÑÀ I C.^{IA}
GRAVINA, 12 (entre Pelai i Tallers)
Telèfon 13449 - BARCELONA

Companyia Trasatlàntica VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RAPID } Espanya-Nova York
DIRECTE } 9 expedicions a l'any
RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic
16 expedicions a l'any
EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina
12 expedicions a l'any
LINIA: Mediterrani, Cuba i Nova York
16 expedicions a l'any
 > Mediterrani, Costa Firme i Pacífic
11 expedicions a l'any
 > Mediterrani a Fernando Póo
12 expedicions a l'any
 > a Filipines
3 expedicions a l'any

Servei tipus Gran Hotel. - T. S. F. - Radio-
telefonía. - Orquestra. - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia
en els principals ports d'Espanya. A Barcelona
oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8.

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola

pel

P. Ignasi Casanovas, S. J.

Autor - Text - Directori
Comentari - Explanació

Ja ha sortit
el volum primer d'aquesta Biblioteca

Sant Ignasi de Loyola autor dels Exercicis Espirituals

Llibre de 422 pàgines amb una fototípia
del vertader retrat del Sant.

Preu: 3 Ptes.



MOBLES DE TOTS ESTILS

VIENA - AMERICANS

Làmpares - Decoració - Tapisseries
Objectes d'Art - Llits de metall

CASA CASTELLTORT

Exposició i venda: PELAI, 40 i JOVELLANOS, 9
Telèfon núm. 15385

Tallers: SANT MIQUEL, 44 - BARCELONA

COMPREU

el volum I de

Diccionari Català-Valencià-Balear

920 pàgines en total de text

15.000 articles 240 gravats

És un inventari del tresor de la llengua
catalana parlada i escrita, antiga i mo-
derna, amb la correspondència castellana,
etimologia i pronúncia figurada de les
paraules, autoritats d'escriptors clàssics i
moderns, sinònims i folklore abundant.
Comprèn les paraules a - arquivolta.

PREU DE VENDA

Enquadernat elegantment amb llem de pell

Al comptat 40 ptes.

A terminis de 10 ptes. mensuals. 45 >

Demaneu-lo a

Editorial Balmes, S. A.

Carrer Duran i Bas, 11

Acadèmia

Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38

Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

Comerç : Idiomes : Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat**Per a Cavallers, Senyores, Joves i Senyoretas****COTS**

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu



ATENES A. G.—Provença, 107; Barcelona.

FRANQUEO
CONCERTADOCATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA